

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně:

U. M.,

státní příslušnost: Ukrajina,

bytem v ČR: P.,

zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,

sídlem Kovářská 939/4, Praha 9,

proti

žalovanému:

politiky

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2017, č. j. OAM-669/ZA-ZA11-VL13-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2017, č. j. OAM-669/ZA-ZA11-VL13-2017, jímž byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřípustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobkyně, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobkyně uvedla, že napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení zákona o azylu, správního řádu a Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobkyně podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany z obavy před pronásledováním z důvodu odlišné sexuální orientace a diskriminace v zemi původu. Dříve tuto skutečnost žalobkyně neuvedla, neboť se za svou sexuální orientaci styděla, obávala se reakce manžela a ztráty zaměstnání. Žalobkyně pochází z malé vesničky na Ukrajině, kde byla terčem diskriminace a slovních útoků za svou sexuální orientaci. V roce 2002 byla pro svou orientaci napadena na ulici. Incident nahlásila na policii, nicméně nedočkala se pochopení, naopak policista napadení podporoval. Svůj předchozí sňatek žalobkyně označuje za účelový, protože se jím snažila zakrýt svou pravou sexuální orientaci. Žalobkyně má tak za to, že splnila podmínku pro přiznání mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52. Žalobkyně na podporu svých tvrzení odkázala na několik zpráv zahraničních organizací a tisku. Osoby s odlišnou sexuální orientací je třeba považovat za sociální skupinu ve smyslu právních předpisů. Podle žalobkyně není možné využít institut vnitřního přesídlení, neboť i jiných v částech Ukrajiny, než v oblasti Krymu, Doněcka a Luhanska, se situace zhoršila. Na základě uvedeného žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a navrhl, aby soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že aktuální žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí, kdy u první žádosti byla žalobkyně neúspěšná jak ve správním, tak v soudním řízení. Zamítnutí žádosti potvrdil i Nejvyšší správní soud, kdy odmítl žalobkyninu kasační stížnost pro nepřijatelnost. V druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně naprosto odlišné skutečnosti, než v předchozím řízení. Nyní žalobkyně uvádí, že se obává o svůj život kvůli odlišné sexuální orientaci. Žalobkyně nicméně tuto skutečnost měla uvést již v řízení o první žádosti, neboť její sexuální orientace jí byla známá již v této době, zejm. pokud uvedla, že terčem útoků byla již v roce 2001 a 2002. Žalovaný tak neshledal tvrzení žalobkyně jako relevantní a věrohodnou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný tak v souladu s uvedeným navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Žalobkyně poskytla dne 18. 8. 2017 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedla, že je ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním křesťanka (členka pravoslavné církve – pouze kvůli rodičům), nikdy nebyla členkou žádné politické strany, je vdaná, ale s manželem nežije, vdala se pouze kvůli rodičům, jinak je homosexuální orientace, nemá děti, ve vlasti naposledy bydlela v obci Toporivce, Ivanofrankovská oblast. Do ČR přicestovala v roce 2010 mikrobusem přes Polsko. O mezinárodní ochranu žádala již v roce 2015, ale nebyla jí udělena. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož má strach o svůj život na Ukrajině z důvodu diskriminace kvůli její sexuální orientaci. Dříve se za tuto orientaci styděla a bála se o tom někomu říct. V místě svého pobytu na Ukrajině čelila několika výhrůžkám a slovním útokům. Má strach ze svého manžela a je na tom psychicky špatně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

6. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že v předchozí žádosti, k níž poskytla údaje dne 6. 3. 2015 a téhož dne absolvovala pohovor, uváděla žalobkyně coby důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že na ni byl manžel hrubý a chce se s ním rozvést. Mezinárodní ochranu chtěla udělit, aby si mohla s manželem vyřešit své záležitosti týkající se rozvodu. V České republice navíc navázala nový vztah s občanem České republiky. Na Ukrajině je navíc válka a nestabilní situace, proto požádala o udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů.
7. Dne 6. 12. 2017 byla žalobcem předvolána k seznámení se s podklady, čehož využila a byla jí poskytnuta lhůta k doplnění podkladů. Žalobkyně následně doložila lékařskou zprávu z Thomayerovy nemocnice a dále články podporující její tvrzení o diskriminaci homosexuálů na Ukrajině. Žalovaný vydal dne 6. 12. 2017 napadené rozhodnutí, kterým shledal žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou a řízení zastavil. Žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti vycházel zejm. z výpovědí žalobkyně, materiálů z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany a z dalších informací, které shromáždil, zejm. informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině. Předložená lékařská zpráva z Thomayerovy nemocnice není azylově relevantním podkladem, neboť pouze sděluje, že žalobkyně má předepsanou medikaci, která však nesouvisí se situací v zemi původu. Předložené články o situaci homosexuálů na Ukrajině vzal správní orgán v potaz jako další zdroj informací o obecném popisu ochrany práv této komunity. Žalobkyně uvedla v předchozím řízení odlišné důvody, pro které by jí měla být udělena mezinárodní ochrana. Skutečnost, že je homosexuálně orientovaná, jí byla známa již v době prvního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany; žalobkyně tak měla tuto skutečnost uvést již v rámci předchozího řízení. Skutečnost, že se žalobkyně o homosexuální orientaci nezmínila z důvodu, že se styděla a byla na tom psychicky špatně, nemůže obstát. Žalobkyně měla několik příležitostí během správního řízení, aby tyto skutečnosti uvedla. Žalobkyně navíc v minulém řízení tvrdila, že s manželem nežije z důvodu, že si našla nového přítele, občana České republiky, kdy ve vztahu k němu požádala o povolení k pobytu za účelem společného soužití. Žalovaný má tak celkové důvodné pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobkyně. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí brojí podanou žalobou.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud ve věci rozhodl na žádost žalobkyně při jednání dne 6.3.2018, kdy nevyhověl žádosti zástupce žalobkyně o odročení jednání, neboť neshledal důvody pro odročení jednání dle § 50 s. ř. s. Účast žalobkyně byla zajištěna prostřednictvím jejího zástupce a vzhledem ke koncentraci řízení a vymezení žalobních bodů soud neshledal důvody pro provedení jejího případného výslechu. Nehledě k důvodným pochybnostem o možnosti zástupce kontaktovat žalobkyni, jestliže se mu takto nepodařilo po doručení předvolání k jednání dne 20.2.2019.

Při jednání zástupce žalobkyně namítla nesprávnou interpretaci § 11a odst. 1 zákona o azylu žalovaným, neboť žalobkyně nemohla dříve uvést skutečnosti ohledně své sexuální orientace, neboť se styděla a bála se dopadu do jejího manželství, který uzavřela pouze z důvodu zastrčit svou orientaci. Zároveň se bála o své zaměstnání. Jelikož byla v zemi

původu terčem útoků i orgánů státní moci pro svou orientaci styděla se svou orientaci projevit a učinila tak až pod hrozbou deportace. Příslušnost k určité sexuální skupině je azylovým důvodem, přičemž je pro žadatele velmi náročné mluvit o sexuální orientaci. Žalobkyně poukázala na rozsudek Soudního dvora C -148/13 až C-150/13, dle kterého neuvedení odlišné sexuální orientace při první možné příležitosti nemá představovat důvod snížené věrohodnosti, naopak jsou správní orgány povinny provést individuální posouzení žádosti a vzít potaz okolnosti a zranitelnost žadatele. V roce 2018 došlo na Ukrajině k nárůstu nenávisti vůči příslušníkům LGBT komunity. Žalobkyně poukázala na riziko pronásledování žalobkyně. V případě jejího návratu do země původu nemá vliv, v jakém partnerském svazku otevřeně žila, podstatné je, zda jí státní orgány sexuální orientaci připisují. Příklad žalobkyně měl být meritorně projednán, neboť uváděla skutečnosti, které nemohla uvést dříve.

10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“.
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“.
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za závažnou újmu považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“.
16. Podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4Azs 151/2005–86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

17. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
18. Žalobkyně uvedla jako novou skutečnost, že je homosexuální orientace a jako taková čelí útokům ze strany veřejnosti a bojí se v zemi původu o svůj život. Soud se plně ztotožňuje s žalovaným, kdy žalobkyně mohla svou sexuální orientaci sdělit jako azylově relevantní důvod již v rámci řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tvrzení žalobkyně, že se styděla za svou homosexuální orientaci, bála se ztráty zaměstnání a reakce manžela, soud považuje za nevěrohodné a účelové. Žalobkyni byla první žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2015, č. j. OAM-197/ZA-ZA14-K01-2015. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobou, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 4 Az 23/2015-34, tak, že ji zamítl. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, která byla jako nepřijatelná odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 7 Azs 152/2017-22. Žalobkyně jak v řízení před správním orgánem, tak v řízení před soudy nezmínila jako azylový důvod svou homosexuální orientaci. Naopak všechny skutečnosti, zejm. její manželství a následný vztah s občanem České republiky, hovoří v neprospěch tohoto tvrzení a zakládá jeho nevěrohodnost. Tvrzení ohledně strachu ze ztráty zaměstnání či reakce manžela nelze rovněž přisvědčit. Správní orgány jsou v souladu s ustanovením § 15 odst. 3 správního řádu povinny zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se dozvěděly v souvislosti s řízením. Stejně tak v řízení před soudem podle § 81 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Pokud by tedy žalobkyně správnímu orgánu či soudu sdělila, že je homosexuálně orientovaná, bez jejího sdělení by se tuto skutečnost nedozvěděl ani zaměstnavatel, ani manžel žalobkyně, přičemž již v žádosti o udělení azylu ze dne 6. 3. 2015 uvedla záměr se s manželem rozvést a navázání nového vztahu s občanem ČR. Tyto dvě skutečnosti soud považuje za intenzivnější zásah do osobní sféry manžela než informaci o jiné sexuální orientaci žalobkyně. Soud tvrzení žalobkyně o její odlišné sexuální orientaci shledává nevěrohodným a ryze účelovým. I kdyby však tomu bylo, žalobkyni nic nebránilo uvést tuto skutečnost v předchozím řízení.
19. Závěr o nevěrohodnosti nového tvrzení žalobkyně však není dán pouze tím, že takto neuvedla již v předchozím azylovém řízení, ale také ve spojení s tvrzením žalobkyně o

poměrech jejího manželství (násilnický již bývalý, nikoli tehdy současný, manžel) a jejího nového vztahu s mužem, který měl být důvodem pro povolení k pobytu za účelem společného soužití a o který požádala po zamítnutí žádosti o azyl z důvodu jiné sexuální orientace. Žalovaný tak nepostupoval v rozporu s rozsudky SD, resp. s článkem 4 odst. 3 písm. c) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, jakož i čl. 13 odst. 3 písm. a) směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, neboť závěr žalovaného o nevěrohodnosti žalobkyně nebyl učiněn na základě *pouhé skutečnosti, že z důvodu neochoty odhalit intimní aspekty svého života nedeklaroval hned od počátku svoji homosexualitu*, nýbrž bylo žalovaným provedeno posouzení žádosti žalobkyně jednotlivě a zohledněno konkrétní postavení a osobní situaci žalobkyně - obsah tvrzení žalobkyně ve všech azylových řízeních (srovnej rozsudek Soudního dvora C – 148 - 150/13 ze dne 2.12.2014).

20. V dané věci tak nebyla dána podmínka přípustnosti opakované žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
21. Zároveň však nebyla dána ani podmínka dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V rozsudku ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 Azs 219/2018-30, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jak přitom správně uvedl krajský soud, ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným plyne, že na Ukrajině existuje dostupný mechanismus efektivní ochrany práv před jednáním, kterému byl stěžovatelem vystaven (viz informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 107283/2016-LPTP). Ze zpráv o zemi původu plyne, že policie poskytuje ochranu různým LGBT (Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender) akcím, např. Pochodům rovnosti. Z výroční zprávy Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018 se podává, že Ukrajina podnikla několik významných kroků k zlepšení ochrany a začlenění LGBT osob. Uvedené zprávy přitom stěžovatele relevantně nezpochybnily. Nelze přitom přehlédnout ani značné rozpory ve výpovědích stěžovatele stran údajného kontaktování ukrajinských orgánů s žádostí o pomoc před pronásledováním, resp. využitím všech prostředků ochrany. V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit i judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 - 31.“* Jestliže se žalobkyně setkala s nepochopením své orientace u příslušníka bezpečnostního sboru, nelze automaticky předpokládat, že se k takovému postupu uchýlí i další státní orgány. Žalobkyně měla v první řadě využít možnosti garantované vnitrostátním právem, nikoliv shledávat tuto okolnost jako azylový důvod. Žalobkyně se navíc s těmito nenávisťnými projevy setkala před více než 16 lety. Z dostupných informací je evidentní, že se situace od té doby mnohem zlepšila, na čemž nic nemění ani tiskové zprávy předložené žalobkyní při soudním jednání.
22. Jestliže by žalobkyni mohla hrozit závažná újma pouze v části země, nemůže tak zneužívat institut mezinárodní ochrany a volně si vybírat zem, v níž chce pobývat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015-22 uvedl: *„Lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany.“* S ohledem na skutečnost, že žalobkyně uvedla, že

pochází z malé vesnice, kde čelí jako osoba s homosexuální orientací útokům a z důvodu velikosti vesnice se všichni obyvatelé o její orientaci dozvědí, lze poukázat na institut vnitřního přesídlení, zejm. do větších měst, které se vyznačují vyšší mírou individualizace a s ohledem na vyšší počet obyvatel též s nižší možností sociální kontroly.

23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
24. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
25. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. března 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.